

AIGUANEU

L'aigua semblava haver desaparegut per sempre d'aquell petit poble. Els nens africans corrien i jugaven descalços pel poblat. El terra que trepitjaven, normalment polsegós, estava sec i esquerdat. Els gossos, assedegats, seguien el joc dels nens buscant desesperadament l'aigua del riu que malauradament ja no existia. Ja feia dies que només es veien els homes treballant al camp. Les dones, recloses a casa cuidant dels seus fills, esperaven amb ànsia poder tornar a casa amb les gerres d'aigua al cap, que ara restaven abandonades des de feia dies en un racó de la cabana. Els homes del poblat, en un últim intent desesperat, havien començat a cavar un pou intentant trobar el que el riu ja no els podia donar. Feia dies que al tornar de les seves feines al camp, treballaven conjuntament ja que les seves pregàries al déu de l'aigua no havien servit per res.

Aquell dia feia molta calor, excessiva. De sobte, la tranquil·litat del poble es va veure interrompuda per plors i crits d'alegria. En una de les cabanes acabava de néixer la filla de la Sibel. I a la vegada, se sentien les exclamacions d'alegria dels habitants al veure sortir del pou allò que tots havien estat esperant. Les dones, molt contentes, li van portar a la Sibel una gerra d'aquella aigua per la seva filla. I així, va tenir el privilegi de ser la primera en utilitzar-la. L'anava netejant mentre li acariciava aquella pell tan suau de nadó i veia com les petites gotes d'aigua regalimaven per la seva fosca pell. En acabar, va deixar la gerra amb l'aigua sobrant a fora. Va posar la seva nena amb cura al llit i va acaronar-la fins que es va adormir.

L'endemà al mati la noia va sortir corrent de la cabana cridant amb desesperació. Durant la nit la seva filla havia deixat de respirar. Immediatament tot el poblat va identificar l'aigua del pou com a culpable de la seva mort. Així va ser com van abandonar l'aigua trobada per por de que els pogués passar el mateix.

Al capvespre, l'aigua de la gerra que la Sibel havia deixat fora, s'havia esvaït. El sol escalfava intensament i les gotes d'aigua que nedaven dins aquella ceràmica africana s'havien evaporat. A l'Aiguaneu, com a totes les altres gotes

d'aigua, li encantava enlairar-se cel amunt quan el sol començava a picar i la calor les feia suar.

-Veni gotetes, amunt amunt! -Cridava l'Aiguaneu. -Estem formant un núvol gegant!

Totes plegades van començar a emprendre un llarg viatge. Quan ja estaven tipes de tant volar, va arribar de sobte una gran ventada i van haver de fugir ràpidament per evitar que aquell vent les desfés. Van passar per sobre de boscos i muntanyes, de ciutats i pobles, de paisatges preciosos. Les gotetes del núvol anaven caient a mesura que trobaven aires mes freds; s'ajuntaven entre elles i es feien grosses. Llavors, es preparaven per a la gran caiguda.

-És el més divertit de tot, som-hi gotes! –cridava contenta l'Aiguaneu. Tot i que ella es resistia a caure perquè en el fons, sentia un gran tristesa per la manera com havia començat aquest llarg viatge. Havia vist que l'aigua no era sempre motiu de vida i alegria.

Queien totes juntes en forma de pluja perquè els animals, les plantes i tots els éssers vius estiguessin contents. A vegades, malauradament, també era cert que aquells bolets que vivien a les ciutats i que els humans anomenaven "paraigües", les frenaven al caure. També podien arribar molt lluny i sobrevolar llocs molt freds. Al mateix temps, si un aire gelat les travessava es convertien en flocs de neu.

Aquest cop havien arribat molt enllà, a un país diferent del que havien deixat enrere. Des de dalt podien veure cases i grans edificis que res tenien a veure amb el poble de la Sibèria. Els ciutadans, aïllats amb gorres i bufandes, s'afanyaven per arribar a les seves cases intentant esquivar la inevitable tempesta que s'apropava.

Era gener, i tot i que feia molt fred, encara no havien caigut les primeres nevades d'hivern. La Sophie i el seu marit, en Adam, portaven dies i dies esperant a que arribessin. Havien estat vivint un any a l'Àfrica i després de tanta calor esperaven amb ànsia poder tornar a sentir la fredor de la neu. El que més desitjaven però, era poder tenir finalment aquell fill que des de feia tant temps volien i no acabava d'arribar.

La Sophie, asseguda a les escales del jardí, tenia les puntes dels dits i el nas cada vegada més freds. Mentre s'escalfava les mans dins les butxaques de la jaqueta, intentava imaginar al seu fill en un dia com aquell. Jugava abrigit al jardí amb el gos corrent darrere seu i divertint-se amb la neu que queia. La felicitat li envaïa el cor quan pensava que això podria ser possible. Sentia llàstima per ella mateixa i per tots aquells nens africans que havia vist morir entre la fam i la misèria del seu poble. Recordava la tristesa de les seves mares, acariciant-los amb impotència i dolor. De sobte, el vent va començar a bufar amb força i la Sophie va veure com petits puntets blancs anaven cobrint el verd del seu jardí. Un núvol procedent d'Àfrica s'havia aturat sobre casa seva.

Entre els borrallons de neu que anaven caient, l'Aiguaneu va distingir la trista mirada d'una noia que l'observava plena d'esperança. Així va ser com va saber que aquell era el moment de deixar-se caure.

L'Aiguaneu va anar a parar directament al nas de la Sophie. Aquesta, va obrir la boca tota sorpresa i el floc, lliscant a poc a poc, va arribar a la punta dels seus llavis. Finalment una frescor va envair tot el cos de la noia.

L'hivern següent, la Sophie seia a les escales del jardí i mostrava al seu fill la neu que queia suaument. El somni de la seva vida s'havia complert. Ningú sabia perquè. Sols aquella petita gota d'aigua.

Mònica Bussmann Pardo